

הלכות מעילה פרק ג

א. קדשי מזבח שמתו יצאו ידי מעילה, דבר תורה; אבל מועלין בהן, מדברי סופרים. וכן אם נפסלו בדברים שיפסלו בהן הקרבנות, שכבר בארנום מועלין בהן, מדברי סופרים.

ב. במה דברים אמורים, בשלא היה להן שעת התר לאכילת פוהנים; אבל אם היה לקדשי קדשים הנאכלים שעת התר, ואחר כך נפסלו ונאסרו באכילה הואיל והתרו שעה אחת, אין מועלין באותו דבר שהיה ראוי לאכילה כמו שבארנו.

ג. כיצד: קדשי קדשים שנפסלו קדם שיגיע הדם למזבח כהלכתו כגון ששחטן בדרום, אף על פי שקבל בצפון, או ששחטן בצפון, וקבל בדרום, או ששחט ביום, וזרק בלילה, או ששחט בלילה, וזרק ביום, או שעשין במחשבת הזמן, או במחשבת המקום, או שקבלו הפסולין את דמן, אף על פי שזרקוהו פשרים, או שזרקוהו פסולין, אף על פי שקבלוהו פשרים, או שיצא הבשר או הדם כלו קדם זריקת הדם, או שלן הדם בכל אלו, מועלין בכלן לעולם: שהרי לא היה להן שעת התר.

ד. אבל אם הגיע הדם למזבח כמצותו, ואחר כך לן הבשר או האמורין, או שנטמא הבשר או האמורין, או שיצא הבשר או האמורין לחוץ, או שיצא מקצת הבשר קדם זריקת דמים בכל אלו וכיוצא בהן, אין מועלין בשאר בשרן: שהרי היה לו שעת התר לאכילה, כמו שבארנו.

ה. קבלו הפסולין את הדם, וזרקוהו, וחזרו הפשרים לעבודה, וקבלו שאר דם הנפש, וזרקוהו אין מועלין בבשרן, שאין הפסולין עושין שאר דם הנפש שירים: חוץ מן הטמא הואיל וראוי לעבודת צבור, עושה שאר הדם שירים. כיצד: קבל הטמא, וזרק אף על פי שחזר הכשר וקבל שאר דם הנפש, וזרקו הרי אלו לא היתה להן שעת התר, ומועלין בכלן: שזה הדם שירים הוא, ואין זריקת השירים מועלת.

ו. כבר בארנו שאין בקדשים קלים מעילה לעולם, חוץ מאמוריהן אחר זריקת הדם והוא, שתהיה זריקה המועלת. אבל קדשים קלים שנתפגלו אף על פי שזרק הדם, אין מועלין באמוריהן; וכן אם יצא הדם אף על פי שהחזירו וזרקו, אין מועלין באמוריהן.

ז. כל חטאות המתות, כגון ולד חטאת ותמורתה וכיוצא בהן אסור להנות בהן; ואם נהנה, לא מעל. וכל חטאת שתדעה עד שיפל בה מום מועלין בה, עד שתפדה.

ח. המפריש חטאתו, ואבדה, והפריש אחרת תחתיה, ואחר כך נמצאת הראשונה, והרי שתיהן עומדות, ושחט שתיהן כאחת, וזרק דם אחת מהן אין מועלין לא בבשר זו שזרק דמה; ולא בבשר חברתה ואף על פי שאינו ראוי לאכילה, הואיל ואם רצה מזה זורק ואם רצה מזה זורק. אבל אם שחט זו אחר זו אין דמה מועיל לבשר חברתה, ואפלו לאחר זריקה: שהרי לא היתה לה שעה הראויה להתר בשורה.

ט. כל חטאת העוף או עולת העוף שנפסלה בשנוי עשיתה, או בשנוי מקום עשיתה מועלין בה, חוץ מעולת העוף שנמלקה

למטה כמליקת חטאת לשם חטאת: שאף על פי שלא עלת
לבָּעָלִים לשם חובה, אין מועלין בה הואיל ושנה שמה ומקום
עשיתה, ושנה מעשיה לשם דבר שאין בו מעילה.

י. מנחה שנתפגלה, או שנעשת במחשבת המקום, וכן שתי
הלחם ולחם הפנים שנתפגלו, או שנפסלו במחשבת המקום
מועלין בהן, שהרי לא היתה להן שעת התר. וכן קמץ שיצא
לחוץ או לץ, וחזר והקטירו מועלין בשירים, שהרי לא היתה
שם שעת התר; אבל אם נטמא הקמץ, והקטירו אין מועלין
בשירים: שהצין מרצה על הטמא; ואינו מרצה לא על הלץ,
ולא על היוצא.

יא. יצאו השירים, או נטמאו, ואחר כך הקטיר הקמץ אף על
פי שהן אסורין באכילה אין מועלין בהן, שהרי קרב הקמץ
כמצותו.

יב. הנהנה מקדשי קדשים כלם לפני זריקת דמים, או מאמורי
קדשים קלים לאחר זריקה, או שנהנה מן העולה כלה, או
מן הקמץ והלבונה ומנחת כוהנים והחבתין יפל מה שנהנה
לנדבה; מעל בקרבנות הצבור, יפל מה שנהנה ללשכה.

יג. נהנה קדם זריקה מבשר קדשי קדשים שנטמא, או שנהנה
מאמורי קדשים קלים, אף על פי שהעלן לראש המזבח הרי
זה פטור.

יד. קדשי המזבח חלבן וביציהן, אסור להנות בהן; והנהנה,
לא מעל. לפיכך ולד הקדשים, וכן ולד המעשר לא יינק מאמו,
אלא מבהמה אחרת חל. ויש לאדם להתנדב ולומר, חלב
בהמה זו החלין יהיה הקדש לולדות הקדשים שיינקוהו, כדי
שלא ימותו.

טו. הקדיש בהמה ועוף למזבח, קדשת דמים כגון שאמר דמי
בהמה זו לנסכים, ודמי בן יונה זה לשלמים הרי הן כקדשי
בדק הבית, ומועלין בחלבן וביציהן כמו שיתבאר.